

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM

CHÉM THÁI DƯƠNG, ANH EM ĐOÀN TỰ
ĐẾN CỐ THÀNH, TÔI CHÚA AN VUI

Hạ Hầu Đôn dẫn năm trăm quân kỵ chạy tới và nói :

- Thừa lệnh Thừa Tướng, ta trấn giữ nơi đây, làm sao ngươi lại xông pha chém giết thủ hạ của ta như vậy ?

Nói rồi xông lại đánh với Quan Công.

Chợt có người mang chiếu của Tào Tháo tới, kêu lớn :

- Chớ giao chiến với Vân Trường nữa !

Rồi người đó mở chiếu đọc :

- Thừa Tướng kính mến tấm lòng trung nghĩa của Vân Trường, lại e dọc đường bị ngăn cản nên có chiếu này truyền tướng quân thu binh .

Hạ Hầu Đôn hỏi :

- Vậy chớ chuyện qua ải chém tướng, Thừa Tướng đã rõ chưa ?

Người ấy đáp chưa.

Tức thời Hạ Hầu Đôn nói :

- Vậy ta phải bắt Vân Trường mới được !

Nói rồi lại xông vào, Quan Công cũng nổi giận nạt rằng :

- Dễ ta sợ ngươi sao !

Hai người lại đánh vùi, được ba hiệp có một tướng phi ngựa như bay tới.

Hai bên nhìn lại xem ai, thì ra Trương Liêu.

Trương Liêu kêu Hạ Hầu Đôn mà rằng :

- Thừa Tướng được báo cáo việc Quan Công chém sáu tướng rồi , nhưng vì có lời giao ước, lại vì cảm nghĩa, nên Thừa Tướng truyền cho Tướng quân phải bãi binh .

Hạ Hầu Đôn nói :

- Trần Kỳ là cháu Thái Dương, vậy nói làm sao ?

Trương Liêu nói :

- Anh để tôi khuyên giải chắc Thái Dương sẽ nguôi.

Hạ Hầu Đôn đành phải lui binh .

Trương Liêu hỏi Quan Công nay định đi đâu.

Quan Công đáp :

- Huyền Đức hiện không ở với Viên Thiệu nữa nên tôi đang đi tìm.

Trương Liêu khuyên nếu vậy hãy trở lại với Tào Tháo đã.

Vân Trường đáp :

- Lẽ nào có thể như vậy được nữa. Sau đó hai bên giã từ nhau.

Quan Công đi hồi lâu, gặp cơn mưa rất lớn nên phải xin vào một nhà gần đó tá túc.

Một ông già ra nghênh tiếp và nói :

- Tôi là Quách Thường, nghe đại danh đã lâu . Nói xong sai dọn cơm nước tử tế khoản đãi, lại mời hai phu nhơn an nghỉ trong hậu đường, còn Vân Trường và Tôn Càng mời nghỉ ở nhà ngoài.

Bỗng có một thanh niên đi ngang qua, Quách Thường buồn rầu nói :

- Đó là con tôi, mà tánh tình du đảng, ngày ngày giao du với bọn thảo khấu, thiệt là vô phước cho nhà tôi . Quan Công cũng buồn lòng dùm. Canh ba đêm đó, có tiếng người la ngựa hí.

Quan Công, Tôn Càng vội cầm gươm ra xem thì thay dưới đất có một người dây dưa, còn đám gia binh đang đánh nhau với một toán người . Thì ra con Quách Thường đem người tới trộm ngựa, bị ngựa đá nên nằm lăn ra đó .Quách Thường cũng chạy tới, rầy la con không ngót và xin lỗi Quan Công.

Quân cướp lui rồi, sáng hôm sau, Quan Công từ giã Quách Thường cùng Tôn Càng phò hai chị lên đường .

Đi được hai mươi dặm, chợt gặp một tốp quân sĩ mấy trăm người có hai tướng dẫn đầu, một mặc chiến bào, lại có con Quách Thường đi theo .

Tướng mặc chiến bào nói :

- Muốn đi thì để con ngựa Xích Thố lại cho ta .

Quan Công hỏi :

- Ngươi là ai mà hống hách làm vậy ?

Tướng kia đáp :

- Ta là bộ hạ Trương Giác tức Ngươn Thiệu đây .

Quan Công lại bảo :

- Người theo Trương Giác mà không biết Lưu , Quan , Trương là ai ?

Ngươi Thiệu đáp :

- Ta vẫn nghe tả người mà chưa gặp bao giờ .

Quan Công tức thì mở túi râu ra, tướng kia liền xuống ngựa mà rằng :

- Tôi lỡ xúc phạm đại nhân dám xin tha thứ .

Quan Công hỏi :

- Làm sao mà ngươi nghe danh ta ?

Người ấy đáp :

-Trên núi Ngọa Ngưu Sơn có một người quê ở Quảng Tây, tên là Châu Thương sức mạnh phi thường cứ nhắc đến ngài luôn nên tôi mới biết .

Quan Công nói :

- Chốn lục lâm chẳng phải là nơi nương thân của hào kiệt, sao chẳng về theo ta .

Người kia đáp xin vâng, thì đằng xa một người đen thui phi ngựa như gió tới dẫn theo hàng ngàn lâu la , thấy Quan Công thì quì xuống mà rằng :

- Tôi nghe oai danh tướng công bấy lâu, những mong được theo phò tá, ngặt vì nương tựa chốn sơn trại bấy lâu, e tướng công không thân dụng; may mà được gặp tướng công nơi đây dám xin lượng tình mà cho tôi đi theo hầu là may lắm .

Quan Công hỏi han tên họ .

Người kia trình tên là Châu Thương.

Quan Công cảm tấm lòng thành khẩn mà cho đi theo .

Lúc đó Cam phu nhân mới nói :

- Thúc thúc vì chị em tôi mà một mình chịu khó , lúc trước Liêu Hóa có xin theo mà không cho, nay lại cho Châu Thương, dù sao mọi việc chúng tôi cũng hoàn toàn xin nghe theo thúc thúc hết ?

Quan Công quay lại bảo Châu Thương :

- Chẳng phải ta vô tình, tuy nhiên mọi việc cần được các tâu tâu của ta chấp thuận đã. Vậy ngươi hãy tạm trở lại núi, chờ ta kiếm được anh ta rồi hãy hay.

Châu Thương lại năn nỉ :

- Thì xin cho tôi theo một mình vậy, bao nhiêu lâu la xin để lại cho Ngươn Thiệu hết .

Quan Công trình lại hai chị, hai chị bằng lòng, thế là Châu Thương theo Quan Công mà đi.

Đọc đường , Châu Thương cho biết có một ngôi Cổ Thành; cách đây vài tháng có người xưng là Trương Phi chiếm cứ, hiện có hơn bốn ngàn người ngựa.

Quan Công mừng rỡ mà rằng :

- Từ khi lạc lõng ở Từ Châu, ta chẳng rõ em ta ở đâu, nay có tin này, thiệt là Trời run rủi .

Bèn cho Tôn Càng đi thông báo Trương Phi mau xuống để đón tiếp hai chị. Nguyên Trương Phi trước đó có đến Tri Huyện Cổ Thành mượn lương, viên này không cho, Trương Phi giết luôn rồi đoạt Cổ Thành.

Ngày kia đang còn ngồi toan tính thì có quân báo Tôn Càng tới.

Trương Phi vội ra đón.

Tôn Càng kể chuyện Quan Công phò nhị tẩu rồi giục Trương Phi ra nghênh đón.

Trương Phi tức thời lên ngựa mà đi tay còn cầm lăm lăm cây thương.

Tôn Càng chẳng hiểu ra sao cả.

Quan Công thấy Trương Phi thì đưa đao cho Châu Thương giữ rồi giục ngựa bước tới, mừng mừng rỡ rỡ :

- Hiền đệ mau mở cửa thành đón hai chị vào.

Chỉ thấy Trương Phi mắt tròn, râu đứng thẳng như râu cọp đằng đằng sát khí nạt rằng :

- Người gạt huynh trưởng, đầu Tào Tháo lãnh ấn công hầu nay lại tới gạt ta nữa chẳng ?

Quan Công vội nói :

- Khoan đã em. Việc ấy khá dài, xin hãy đón nhị tẩu vào thành rồi nhị tẩu sẽ kể cho em nghe .

Lúc đó, hai vị phu nhân vừa kịp nghe thấy vội vén rèm xe mà nói :

- Bớ tam thúc, làm gì vậy ?

Trương Phi liền thưa :

- Bây giờ thì hai chị hết ngại rồi, để em giết thẳng giặc này xong rồi rước hai chị nhập thành .

Nhị vị phu nhân lại hết lời năn nỉ :

- Trước đây ở bên Tào Tháo là ở đỡ để nghe tin Hoàng Thúc. Nay biết tin thì đi ngay, tạm thúc chớ nghi ngờ gì .

Quan Công cũng nói theo :

-Sao em lại ngờ oan cho anh ?

Chợt đằng sau Quan Công, có một đám binh mã kéo hiệu cờ Tào Tháo đi tới.

Trương Phi hét lên :

-Đúng là mi tới định bắt ta đây !

Quan Công liền nói :

- Hiền đệ chớ ta đón đánh tướng kia sẽ rõ hư thực .

Trương Phi tức thời lên thành quan sát.

Tướng vừa tới là Thái Dương trông thấy Quan Công thì cả giận mắng ngay :

- Mi giết cháu ta là Trần Kỳ nay ta đến đây bắt mi đền mạng .

Nói rồi hươi thương xông vào chém .

Quan Công cũng giục ngựa quất thanh long đao một nhát, đầu Thái Dương đã rụng xuống đất.

Trương Phi khi đó mới tin lòng Quan Công, mở rộng cổng thành đón hai chị và Quan Công vào . Chợt có quân báo cáo có người phi ngựa tới rất gấp. Nhìn ra thì là Mê Trước và Mê Phương.

Mê Trước nói :

- Từ ngày thất lạc ở Từ Châu, chẳng nghe tin tức gì . May bữa trước có nhóm thương khách cho biết Tướng Quân ở Cổ Thành nên vội tìm lại .

Nói xong hai người ra mắt nhị vị Phu nhân và Vân Trường.

Lúc đó anh em mới ngộ tâm sự cùng nhau, mọi điều thông cảm, ai nấy đều rơi lụy.

Ngày sau, Vân Trường bảo Trương Phi bảo vệ cho hai chị ở Cổ Thành, còn mình cùng Tôn Càng đi nghe ngóng tin Huyền Đức ở Nhữ Nam.

Tới Nhữ Nam thì Lưu Tích cho hay vì ở đây binh lương quá ít nên Huyền Đức lại trở về Hà Bắc rồi.

Quan Công nghe xong, lấy làm buồn rầu, Tôn Càng đề nghị cùng sang Hà Bắc bên Viên Thiệu xem sao.

Hai người lật đật trở lại Cổ Thành báo tin, Trương Phi cũng đòi đi theo sang Hà Bắc.

Vân Trường nói :

- Cái thành này rất quý, nó là chỗ an thân cho ta, em phải kiên thủ mà chờ đợi tin ta. Sau Quan Công ra lệnh cho Châu Thương về chiêu binh mã nơi Bù Nguon Thiệu, sau rồi ra đường lớn mà chờ. Châu Thương y lệnh.

Quan Công liền cùng Tôn Càng qua Hà Bắc, Tôn Càng xin đi trước một mình nghe ngóng.

Quan Công đồng ý.

Tôn Càng đi rồi, Quan Công lững thững bước tới một túp nhà tranh, có ông già bước ra chào hỏi.

Quan Công kể qua công việc của mình.

Ông già nói :

- Tôi là Quan Định, có hai con đứa lớn học văn, đứa nhỏ học võ, tôi muốn cho đứa nhỏ theo hầu ngài có đặng chăng ?

Quan Công hỏi bao nhiêu tuổi.

Quan Định thưa lên mười.

Quan Công bảo :

- Tôi chưa có con, vậy tôi nhận cháu làm nghĩa tử được không ?

Quan Định mừng rỡ kêu Quan Bình ra lạy Quan Công làm cha, sau đó Quan Định lưu Quan Công ở lại.

Nói về Tôn Càng ra mắt Huyền Đức.

Huyền Đức nói :

- Giảng Ung cũng có nơi đây, vậy để kêu va cùng thương nghị.

Giảng Ung tới, Huyền Đức hỏi mưu chước để thoát thân.

Giảng Ung nói :

- Mai Ngài vô xin Viên Thiệu cho qua Kinh Châu để bàn cùng Lưu Biểu việc đánh Tào, thế nào y cũng cho đi. Huyền Đức lại mời Giảng Ung cùng đi.

Ung nói :

- Ngài chớ lo, tôi sẽ có cách.

Hôm sau Huyền Đức cứ y như vậy vào trình Viên Thiệu.

Viên Thiệu nói :

- Trước đây tôi đã cho ông qua đó một lần mà Lưu Biểu đâu có chịu xuất quân .

Huyền Đức thưa :

- Tôi sẽ lấy tình đồng tông mà nói khéo, chắc lần này Kiến Thang sẽ chịu .

Viên Thiệu liền ưng thuận cho đi cùng với Tôn Càng.

Lúc đó Viên Thiệu lại nói thêm :

- Nghe tin Vân Trường sắp qua Hà Bắc. Ta giận vụ Nhan Lương , Văn Xú lắm phen này không thể tha y được .

Huyền Đức nói :

- Minh Công mà được Vân Trường còn gấp bội lần Nhan Lương , Văn Xú nữa !

Viên Thiệu liền cười mà rằng :

- Nếu vậy, ông hãy gọi va lại đây .

Huyền Đức xin vâng.

Khi Huyền Đức sắp đi thì Giảng Ung đến thưa với Viên Thiệu :

- Minh Công cho tôi đi theo canh chừng Huyền Đức.

Viên Thiệu mừng lắm, y lời.

Huyền Đức ra khỏi Hà Bắc liền cho Tôn Càng đi đón Quan Công.

Quan Công liền dắt Quan Bình vào ra mắt.

Anh em gặp nhau nỗi mừng không sao kể xiết.

Quan Bình được gọi Huyền Đức là bác. Sau đó Quan Công theo đường lớn tới Ngọa Ngưu Sơn.

Tới nơi thì thấy Châu Thương dẫn vài tên quân bị thương mách rằng có một tướng mặt mũi khôi ngô và mạnh mẽ đánh chết Ngươn Thiệu và chiếm luôn san trại. Tôi đánh với y cũng không lại .

Quan Công hỏi :

- Tướng đó tên chi ?

Châu Thương đáp không biết, chỉ biết dung mạo đẹp đẽ lắm.

Quan Công liền cùng Huyền Đức đi tới chân núi.
Châu Thương liền đứng ra kêu lên núi mà mắng.
Lập tức từ trên núi, một tướng xách thương phi ngựa xuống.
Huyền Đức nhìn ra Triệu Tử Long liền kêu lên :

- Tử Long, có ta đến tìm đây !

Tử Long liền xuống ngựa quì ở bên đường.

Huyền Đức cùng Quan Công đều xuống ngựa mà mừng nhau.

Tử Long kể là muốn tìm Huyền Đức ở bên Viên Thiệu, ngặt vì có vài thù hiềm xa xưa với Viên Thiệu nên chưa đi. Nay gặp Sứ Quân ở đây tôi nguyện theo phò tá .

Rồi đó Tử Long cho đốt hết san trại, kéo lâu la theo Huyền Đức mà về Cổ Thành.

Tới nơi hai vị phu nhon, Trương Phi, Mê Phương, Mê Trước đều ra nghinh đón.

Huyền Đức gặp lại gia quyến thì vô cùng mừng rỡ, rồi đó anh em cho làm một tiệc lớn mừng ngày đoàn viên.

Kiểm điểm quân sĩ cũng được vài ngàn.

Huyền Đức bèn bàn việc bỏ Cổ Thành qua Nhữ Nam chiêu binh mãi mã mà lo việc lớn.

Về Phần Viên Thiệu thấy Huyền Đức không về thì muốn hưng binh qua Nhữ-Nam.

Quách Bử nói :

- Nay bên Giang Đông , Tôn Sách oai danh lừng lẫy, nên hiệp với va trước thì có lợi hơn .

TỒI BÌNH

- *Quan Công ra đi, Tháo không cho người dẫn đường ra khỏi biên cương. Đó là Tháo bên ngoài đề cao đại nghĩa mà bên trong cố muốn hại Quan Công đó. Đến khi thấy Quan Công đã vượt qua năm ải, các tướng giữ ải không làm gì được, mới sai sứ ra ngăn cản các tướng của mình để mua chuộc nhân tình. Như thế bảo Tháo không gian hùng sao được?*

- Chu Thương là một tên giặc "Khăn Vàng", nếu không theo Quan Công phò, thì bất quá trọn đời cũng chỉ là một tên lục lâm, thảo khấu mà thôi. May thay, kẻ biết chân chúa mà thờ tám thân mới quý giá, lưu tiếng muôn đời ấy vậy, người ta không biết lựa chúa, thì cái tài kia cũng mai một.

- Người đời thường chỉ biết Vân Trường hàng Hán không hàng Tào là đại nghĩa, nhưng họ không thấy Dục Đức còn phân biệt Hán, Tào rành mạch hơn. Tháo là tên giặc nhà Hán, thì kẻ nào theo Tháo cũng đều là giặc nhà Hán cả. Trương Phi nghi kỵ Quan Công chính là nặng tình quân vương hơn tình huynh đệ, lấy lời chiếu của vua để phân định bạn thù.

Xem thì, nếu Trương Phi bị vây ở Thô Sơn, Trương Phi đã lao mình vào trăm ngàn gươm giáo, hoặc liều tử chiến chứ nhất thiết không quyền biến như Vân Trường.

Trương Phi bình sinh rất ghét Lữ Bố, vì thấy Lữ Bố là đứa giết cha. Trương Phi lại cũng ghét Tào Tháo vì Tào Tháo là đứa bội chúa. Cái ghét của Trương Phi như vậy, chứng tỏ Trương Phi là kẻ nặng tình phụ tử, tha thiết với quân thân vậy.

Trương Phi để mất Từ Châu, Vân Trường quả Trách em; Vân Trường gửi thân nơi Hứa Đô, Trương Phi Trách Vân Trường. Biết lấy điều nghĩa mà trách nhau như vậy thật là anh hiền, em thảo. Nói cách bất minh ra để rồi thương nhau nhiều hơn, thế mới thực tâm đoàn kết.

Ba anh em Huyền Đức có hai lần tan hợp. Một lần thất tán vì Lữ Bố đánh úp Từ Châu nơi Tiểu Bái, một lần bị Tào Tháo đánh Từ Châu. Lần trước đánh Huyền Đức phải chạy theo Tào, lần sau chạy đến Viên Thiệu, Quan Công thì lần trước chạy ra Đông Hải, lần sau về Hứa Đô. Còn Trương Phi thì cả hai lần đều vào núi Mang Đường.

Tác giả kể chuyện thất tán lần trước thì sơ sài, lần này lại rất tỉ mỉ, chính là để đề cao cái nghĩa khí của Quan Công vậy.